

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Kůchlerovou Ph.D. ve věci

žalobce: **S. K.**
zastoupen advokátem JUDr. Martinem Köhlerem
sídlem Vysoká 149/4, 460 10 Liberec

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2022, č. j. OSH 1121/21-2/67.1/21310/Li, KULK 17098/2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci dne 5. 5. 2022, a pravomocně postoupenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 18. 5. 2022, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2022, č. j. OSH 1121/21-

2/67.1/21310/Li (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo z části změněno a zčásti potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Turnov, odboru dopravního, jako správního orgánu prvního stupně, ze dne 8. 12. 2021, sp. zn. OD/21/32535/PRS, značky: OD/21/388491/PRS (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu.

2. Uvedeného přestupku se podle zmíněných rozhodnutí dopustil z nedbalosti tím, že dne 21. 8. 2021, v 11:00 hodin, řídil jízdní soupravu složenou z motorového vozidla zn. Mercedes-Benz, r. z. X a přípojného vozidla r. z. 3L1 7202, na silnici č. III/27921 v obci Hrubá Skála, u domu čp. 47, kde byl kontrolován hlídkou Policie ČR, kdy bylo zjištěno, že řídil, ač není držitelem příslušného oprávnění B v rozšířeném rozsahu nebo skupiny B+E k řízení uvedené jízdní soupravy. Maximální přípustná hmotnost vozidla činí 2 770 kg a maximální přípustná hmotnost přípojného vozidla činí 1 300 kg. Celková přípustná hmotnost jízdní soupravy tak činí 4 070 kg. Žalobce je držitelem pouze řidičského oprávnění skupiny B (bez rozšířeného rozsahu), které ho opravňuje řídit motorová vozidla, která jsou zařazena s výjimkou vozidel uvedených v písmenech a) až e), jejichž největší povolená hmotnost nepřevyšuje 3 500 kg, určená pro přepravu nejvýše 8 osob kromě řidiče, ke kterým smí být připojeno přípojně vozidlo o největší povolené hmotnosti nepřevyšující 750 kg nebo převyšující 750 kg, pokud největší povolená hmotnost této jízdní soupravy nepřevyšuje 3 500 kg.

II. Shrnutí žalobních bodů

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí. Proti napadenému rozhodnutí namítal, že postup žalovaného podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), byl nezákonný. Podle žalobce nemohl žalovaný postupovat podle zmíněného ustanovení správního řádu, které umožňuje změnu prvoinstančního rozhodnutí v případě, je-li shledáno rozporným s právními předpisy či nesprávným, jelikož v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu s právními předpisy.
4. Druhou žalobní námitkou žalobce namítal nepřipustné rozšíření skutkové podstaty přestupku vymezené v § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Z ustanovení zákona totiž nelze dovodit, že by absence řidičského oprávnění skupiny B v tzv. rozšířeném rozsahu (tj. harmonizovaný kód 96) sama o sobě naplňovala skutkovou podstatu přestupku podle posledně zmíněného ustanovení zákona o silničním provozu. V rámci dokazování bylo zjištěno, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění skupiny B. Podle § 80a odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, jsou do skupiny B zařazena motorová vozidla s výjimkou vozidel uvedených v písmenech a) až e), jejichž největší povolená hmotnost nepřevyšuje 3 500 kg, určená pro přepravu nejvýše 8 osob kromě řidiče, ke kterým smí být připojeno přípojně vozidlo o největší povolené hmotnosti: 1. nepřevyšující 750 kg, 2. převyšující 750 kg, pokud největší povolená hmotnost této jízdní soupravy nepřevyšuje 3 500 kg, nebo 3. převyšující 750 kg, pokud největší povolená hmotnost této jízdní soupravy převyšuje 3 500 kg, ale nepřevyšuje 4 250 kg, jedná-li se o řidičské oprávnění v rozšířeném rozsahu. Podle žalobce tak nemohlo dojít k naplnění

skutkové podstaty předmětného přestupku. K naplnění zmíněné skutkové podstaty by podle žalobce došlo pouze v případě, že by žalobce nebyl držitelem řidičského oprávnění skupiny B. S ohledem na uvedené má tak žalobce za to, že k naplnění skutkové podstaty přestupku, jež je mu kladen za vinu, nedošlo a napadené rozhodnutí je tak nezákonné.

5. Dále žalobce poukázal na to, že ačkoli žalovaný konstatoval, že řidičské oprávnění skupiny B v rozšířeném rozsahu není jen administrativní záležitostí, je harmonizovaný kód 96 zařazen do kategorie „administrativní záležitosti“ podle přílohy č. 5 vyhlášky č. 31/2001 Sb. I tato skutečnost podle žalobce svědčí o tom, že předmětné jednání žalobce nelze posuzovat jako přestupek. Dále žalobce označil za nepřiléhavý pro nyní projednávaný přestupek rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2021, č. j. 4 As 87/2021-39, jelikož pojednává o případu, kdy přestupce nebyl držitelem řidičského oprávnění skupiny B+E.
6. Poslední námitkou žalobce namítal nenaplnění materiálního znaku přestupku podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). K tomu žalobce připomněl, že ke spáchání přestupku může dojít pouze za současného splnění dvou podmínek, jednak musí čin vykazovat znaky uvedené v zákoně a jednak musí být v určitém stupni škodlivý pro společnost. Přičemž nepostačuje naplnění toliko jednoho z uvedených znaků. Pro naplnění materiálního znaku přestupku se zpravidla vyžaduje vyšší než nepatrný stupeň nebezpečnosti činu pro společnost. Správní orgány se podle žalobce s naplněním materiálního znaku přestupku v projednávané věci dostatečně nevypořádaly a posuzované jednání žalobce tak nelze posoudit jako přestupek. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření předně odkázal na napadené rozhodnutí, ve kterém podle svého názoru dostatečně odůvodnil závěr, že žalobce nebyl držitelem řidičského oprávnění, na základě kterého by byl oprávněn řídit jízdní soupravu, kterou řídil. Žalobce totiž neabsolvoval zkoušku pro skupinu B v rozšířeném rozsahu. Podle žalovaného nelze přijmout ani závěr, že by skupina b a skupina v rozšířeném rozsahu, byly shodné skupiny řidičského oprávnění. S odvoláním na další skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí navrhl žalovaný zamítnutí žaloby v celém rozsahu.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

8. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce nevyjádřil s takovým postupem nesouhlas a žalovaný s tímto postupem souhlasil výslovně, ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Skutkový stav věci

9. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyhotovené dne 8. 9. 2021, pod č. j. KRPL-78519-

4/PŘ-2021-181106, a spisový materiál k přestupku, který mu postoupila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, Územní odbor Semily, dopravní inspektorát.

10. K předmětnému přestupku došlo dne 21. 8. 2021, v 11:00 hodin, kdy žalobce řídil jízdní soupravu složenou z motorového vozidla zn. Mercedes-Benz, r. z. X a přípojného vozidla r. z. 3L1 7202, na silnici č. III/27921 v obci Hrubá Skála, u domu čp. 47, kde byl kontrolován hlídkou Policie ČR, přičemž bylo zjištěno, že řídil, ač není držitelem příslušného oprávnění B v rozšířeném rozsahu nebo skupiny B+E k řízení uvedené jízdní soupravy. Maximální přípustná hmotnost vozidla činí 2 770 kg a maximální přípustná hmotnost přípojného vozidla činí 1 300 kg. Celková přípustná hmotnost jízdní soupravy tak činí 4 070 kg.
11. K oznámení o přestupku byl doložen záznam o silniční kontrole ze dne 21. 8. 2021, č. j. KRPL-78519/PŘ-2021-181106, fotodokumentace vozidel a jejich dokladů, úřední záznam ze dne 21. 8. 2021, č. j. KRPL-78519/PŘ-2021-181106, a karty předmětných vozidel. Správní orgán I. stupně doplnil spisový materiál též o Výpis z evidenční karty řidiče ze dne 18. 10. 2021, z něhož vyplývá, že žalobce měl k tomuto dni osm záznamů o v minulosti spáchaných přestupcích.
12. Správní orgán I. stupně vydal dne 18. 10. 2021 příkaz, jímž uznal žalobce vinným spácháním přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, když výše popsaným jednáním porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Za vytýkaný přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců.
13. Proti příkazu popsanému v předchozím odstavci podal žalobce blanketní odpor. Správní orgán I. stupně poté žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 25. 11. 2021, kdy zmíněné jednání skutečně proběhlo. O tom svědčí protokol, který je součástí správního spisu. K věci se žalobce vyjádřil v tom smyslu, že podle něj k přestupku nedošlo, jelikož je držitelem řidičského oprávnění pro skupinu vozidel B, kde jsou podle jeho názoru zařazena vozidla až do 4 250 kg. Byť žalobce nedisponuje oprávněním skupiny B v rozšířeném rozsahu, nenaplnuje tato skutečnost skutkovou podstatu přestupku, jímž byl žalobce shledán vinným. Dále měl žalobce za to, že svým jednáním nenaplnil materiální stránku přestupku.
14. Dne 8. 12. 2021 správní orgán I. stupně rozhodl prvoinstančním rozhodnutím, že se žalobce dopustil předmětného přestupku. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

Právní posouzení

15. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
16. Dále připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí

správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42. *„Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60)“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2019, č. j. 7 Afs 158/2019-37). Byť se v tomto případě jednalo o jednání před Nejvyšším správním soudem, lze však konstatovat, že tato problematika se vztahuje i k rozhodování před soudem krajským.

17. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku § 125c odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu, když shora popsaným jednáním porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle posledně zmíněného ustanovení může řídit motorové vozidlo pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel, uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru, nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu.
18. Žalobci je kladeno za vinu, že dne 21. 8. 2021, v 11:00 hodin řídil jízdní soupravu složenou z motorového vozidla zn. Mercedes-Benz, r. z. X a přípojného vozidla r. z. 3L1 7202, na silnici č. III/27921 v obci Hrubá Skála, u domu čp. 47, kde byl kontrolován hlídkou Policie ČR, přičemž bylo zjištěno, že řídil, ač není držitelem příslušného oprávnění B v rozšířeném rozsahu nebo skupiny B+E k řízení uvedené jízdní soupravy. Maximální přípustná hmotnost vozidla činí 2 770 kg a maximální přípustná hmotnost přípojného vozidla činí 1 300 kg. Celková přípustná hmotnost jízdní soupravy tak činí 4 070 kg.
19. K žalobcově námitce týkající se podmínek, za kterých může správní orgán rozhodující o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně přistoupit ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí, krajský soud připomíná, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí. Při posuzování zmíněné námitky je taktéž třeba mít na mysli závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v jeho rozhodnutí ze dne 10. 12. 2018, č. j. [6 As 286/2018-34](#), v němž mimo jiného uzavřel, že: *„není namístě, aby správní soudy podporovaly již tak dosti rozšířený alibismus a přehnanou opatrnost nadřízených správních úřadů, jež odmítají převzít odpovědnost za výsledek správního řízení, neboť takový přístup by vedl k neefektivnímu a ne hospodárnému oddalování konečného vyřešení případu“*. K obdobnému závěru došel Nejvyšší správní soud i ve svém dřívějším rozhodnutí, totiž rozsudku ze dne 19. 3. 2014, č. j. 6 As 151/2013, v němž uzavřel, že: *„Přehnanou přísností při hodnocení změn správních rozhodnutí v odvolacím řízení - zejména tam, kde pro takovou úzkostlivost nejsou dány skutkové předpoklady, jako je tomu v tomto případě - by správní soudy nutily odvolací*

orgány, aby prvostupňové rozhodnutí při shledání jakýchkoliv chyb raději zrušily, než aby se pokoušely o jeho precizaci. Takový postup, je-li aplikován šablonovitě, vede k nežádoucímu jevu, označovanému někdy lidově jako ‚kolotoč opravných prostředků‘ či ‚úřednický ping-pong‘ kdy rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je opakovaně rušeno, řízení jako celek není stále pravomocně uzavřeno a opakovaná ‚vyhovující‘ rozhodnutí odvolacího orgánu nejsou soudně napadnutelná“. Není tedy pochyb o tom, že změna prvoinstančního rozhodnutí má přednost před jeho zrušením.

20. Krajský soud dále připomíná, že rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47 bylo konstatováno, že vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, může odvolací správní orgán odstranit doplněním takového odůvodnění postupem právě podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. K takovému postupu se může uchýlit pouze v případě, že výroková část prvostupňového rozhodnutí je v souladu s právními předpisy i věcně správná, avšak odůvodnění obsahuje určité rozpory, které zcela neodpovídají výrokové části. Ke změně odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tak podle výše uvedeného dochází za situace, kdy je rozhodnutí zákonné i věcně správné. V komentářové literatuře pak lze nalézt definice změny rozhodnutí v režimu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, např.: „Změna může spočívat v tom, že je určitá skutečnost doplňována, něco je přeformulovááno, případně je něco vypouštěno.“ (in POTĚŠIL, Lukáš. § 90 [Rozhodnutí odvolacího správního orgánu]. In: POTĚŠIL, Lukáš, HEJČ, David, RIGEL, Filip, MAREK, David. Správní řád. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 517, marg. č. 37.)
21. V nyní projednávaném případě se jedná právě o jednu z výše popsaných situací, kdy byla část výroku přeformulována. Nezměnil se její smysl, žalobce nebyl shledán vinným jiným přestupkem, nebyl mu uložen vyšší popř. jiný trest a nebylo tak zasaženo do jeho práva na odvolání proti rozhodnutí, jímž byl shledán vinným předmětným přestupkem, ostatně takovou skutečnost ani žalobce nenamítal. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že postup žalovaného, který změnil část výroku prvoinstančního rozhodnutí, není nezákonný, jelikož ke změně ve formulaci lze přistoupit i v případě zákonnosti a správnosti odvoláním napadeného rozhodnutí a žalobce tak nebyl nijak zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Žalobcova první námitka tak není důvodná.
22. Se žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že se správní orgány dopustily nepřípustného rozšíření skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Krajský soud naopak přisvědčil žalovanému v tom, že k řízení jízdní soupravy, při jejímž řízení byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR, je třeba být držitelem přinejmenším řidičského oprávnění skupiny B v rozšířeném rozsahu. Zejména na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí žalovaný popisuje, jaké jsou důvody absolvování předepsaných zkoušek, zejména praktických jízd, pro jednotlivé skupiny řidičských oprávnění. Ve zmíněné části odůvodnění, na kterou krajský soud v podrobnostech odkazuje, je konkrétně popsáno, z jakých jednotlivých úkonů se skládá praktická část zkoušky pro řízení soupravy motorového a přípojného vozidla. Podrobný popis jednotlivých úkonů, jejichž provedením prokazuje uchazeč o příslušné řidičské oprávnění své znalosti a dovednosti, uvedl žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí. K tomu krajský soud podotýká, že náležitosti zkoušky jsou stanoveny § 19 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 167/2002 Sb., kterou se provádí zákon o získávání odborné způsobilosti, a to tak, že se při této zkoušce postupuje obdobně jako u skupiny B+E. S ohledem na to, že žalobce zmíněnou zkoušku neabsolvoval a neprokázal tedy svou odbornou způsobilost

k řízení jízdní soupravy, nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění pro jízdní soupravu, při jejímž řízení byl kontrolován.

23. Podle § 80a odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, *do skupiny B jsou zařazena motorová vozidla s výjimkou vozidel uvedených v písmenech a) až e), jejichž největší povolená hmotnost nepřevyšuje 3 500 kg, určená pro přepravu nejvýše 8 osob kromě řidiče, ke kterým smí být připojeno přípojné vozidlo o největší povolené hmotnosti, 1. nepřevyšující 750 kg, 2. převyšující 750 kg, pokud největší povolená hmotnost této jízdní soupravy nepřevyšuje 3 500 kg, nebo 3. převyšující 750 kg, pokud největší povolená hmotnost této jízdní soupravy převyšuje 3 500 kg, ale nepřevyšuje 4 250 kg, jedná-li se o řidičské oprávnění v rozšířeném rozsahu.* Z uvedeného znění zákona tak jednoznačně vyplývá, že jízdní souprava řízená žalobcem, nesplňuje poslední definiční znak uvedený výše v bodu 3, ačkoli její celková hmotnost nepřevýšila 4 250 kg, a to z toho důvodu, že žalobce není držitelem řidičského oprávnění v rozšířeném rozsahu.
24. Lze tak uzavřít, že žalobcem řízená jízdní souprava nespadá do skupiny vozidel B. S ohledem na to, že žalobce byl v době spáchání přestupku držitelem řidičského oprávnění pouze pro skupiny vozidel AM, A1, B1 a B, řídil jízdní soupravu o celkové hmotnosti 4 070 kg bez příslušného řidičského oprávnění. Tímto svým jednáním porušil povinnost stanovenou § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. S ohledem na výše uvedené krajský soud konstatuje, že správní orgány se nedopustily nepřípustného rozšíření skutkové podstaty, jak tvrdí žalobce, nýbrž postupovaly zcela v souladu se zákonem. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.
25. Důvodnou neshledal krajský soud ani žalobní námitku, podle které se správní orgán nezabýval otázkou, zda skutek kladený žalobci za vinu naplňoval materiální stránku přestupku. Krajský soud se ztotožňuje se závěry správního orgánu a dodává, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech i materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). V přezkoumávané věci nebyly správním orgánem zjištěny takové významné okolnosti, které vylučují, aby projednávaným jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti a nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku. Zmíněné okolnosti nezjistil ani krajský soud. Dále má krajský soud za to, že zákon o silničním provozu má zásadní význam v zajištění bezpečnosti provozu, zdraví, života a majetku všech účastníků tohoto provozu. Mýlil by se pak ten, kdo by dovozoval, že jen ohrožení zájmu chráněného zákonem o silničním provozu nestačí. Žalobce vytvořil potenciálně nebezpečnou situaci tím, že řídil jízdní soupravu, ačkoli nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Je přitom bez významu, že nedošlo ke konkrétním škodlivým důsledkům. V rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, k tomu Nejvyšší správní soud doplnil, byť v souvislosti s jiným typem přestupku *„[p]roto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda. Proto je na místě trestat i stání na chodníku ohrožující výkon práva chodců pohybovat se po chodníku, i když se zrovna v daném místě a v daný čas nemíjel dětský kočárek s invalidním vozíkem.“*
26. Vzhledem k uvedenému krajský soud nikterak nezpochybňuje fakt, že k naplnění materiálního znaku přestupku došlo. Nebyly zjištěny žádné zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků.

V. Závěr a náklady řízení

27. Soud tak neshledal žalobou důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. července 2022

JUDr. Martina Kůchlerová Ph.D. v. r.
samosoudkyně